

always at the highest level. The complex of the listed problems affects both the education system in general, and prerequisites of her subsequent development [1].

The following are the challenges faced by universities and other institutions of higher education [3]:

– Changes in universities as institutions and at the level of internal organisation. These changes should aim to improve the management of resources (human, economic, etc.) and be restructured to improve internal democracy. Universities must continue their mission to educate, train and carry out research through an approach characterised by ethics, autonomy, responsibility and anticipation.

– Changes aimed at tapping the potential of information and communication technologies in the creation and dissemination of knowledge. The goal of such changes is to create what Prensky (2009) calls *digital wisdom*.

– Changes for social responsibility and knowledge transfer. The work of higher-education institutions must be relevant. What they do, and what is expected of them, must be seen as a service to society; their research must anticipate social needs; and the products of their research must be shared effectively with society through appropriate knowledge-transfer mechanisms.

References

1. Cachia, R., Anusca, F., Ala-Mutka, K. and Punie, Y. (2010) *Creative Learning and Innovative Teaching. Final report on the study on creativity and innovation in education in EU members states*, Joint Research Centre (JRC), European Commission, Luxembourg (JCR 62370) (<http://ftp.jrc.es/EURdoc/JRC62370.pdf>)

2. Sterling, S. (2001) *Sustainable Education: Revisioning Learning and Change*, Schumacher Briefings 6, Green Books Publishers, London

3. UNESCO (2008) *Education and the Search for a Sustainable Future, Policy Dialogue 1: ESD and Development Policy*, (<http://unesdoc.unesco.org/images/0017/001791/179121e.pdf>)

4. UNESCO (2009) *Trends in Global Higher Education: Tracking an Academic Revolution*, (<http://unesdoc.unesco.org/images/0018/001831/183168e.pdf>)

Сенченко Анастасія

студент, кафедра міжнародних економічних відносин
Київський Національний Торговельно-Економічний Університет,
м. Київ, Україна

Anastasiia Senchenko

student of the Department of International Economics of the
Kyiv National University of Trade and Economics,
Kyiv, Ukraine

Науковий керівник: **Жук Олена Сергіївна**

к.е.н, асистент кафедри економіки та фінансів підприємства,
Київський Національний Торговельно-Економічний Університет,
м. Київ, Україна

Scientific supervisor: **Olena Zhuk**
Candidate of Economic Sciences,

Assistant of the Department of Economics and Business Finance of the
Kyiv National University of Trade and Economics
Kyiv, Ukraine

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК ПІДПРИЄМСТВ В СУЧАСНИХ УМОВАХ INNOVATIVE DEVELOPMENT OF ENTERPRISES IN MODERN CONDITIONS

Сучасні процеси розвитку підприємства вимагають збалансованості у питаннях мінімізації витрат і отримання максимального прибутку. Саме ці принципи головні в питанні впровадження на ринок нового продукту і потребують ретельного висвітлення і оприлюднення інформації. Економічна грамотність та обізнаність працівників різних сфер бізнесу сприяють процесам наукових досліджень в області створення нових технологій.

Інноваційна діяльність – діяльність, що спрямована на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів і послуг[1].

Упродовж 2014–2016 рр. частка підприємств, які займались інноваційною діяльністю становила 18,4%, у т.ч. здійснювали технологічні інновації – 11,8% (5,7% – продуктові та 10,3% – процесові), нетехнологічні – 13,4% (8,7% – організаційні та 10,2% – маркетингові)[2].

Щодо видів економічної діяльності, то протягом 2014–2016 рр. найвища частка інноваційних підприємств була на підприємствах інформації та телекомунікації (22,1%), переробної промисловості (21,9%), фінансової та страхової діяльності (21,7%) та діяльності у сфері архітектури та інжинірингу (20,1%). При цьому вища за середню по країні частка підприємств із технологічними інноваціями була серед підприємств переробної промисловості (15,6%), з постачання електроенергії, газу, пари та кондиційованого повітря (12,6%), а також підприємств, які займалися діяльністю у сферах архітектури та інжинірингу, науковими дослідженнями та розробками, рекламною діяльністю – 13,2%; з нетехнологічними інноваціями – серед підприємств фінансової та страхової діяльності (18,0%), інформації та телекомунікації (17,3%), переробної промисловості (15,3%) [2].

Щодо напрямів інноваційної діяльності підприємств України, то більше половини підприємств із технологічними інноваціями придбали машини, обладнання та програмне забезпечення для виробництва нових або значно поліпшених продуктів та послуг. Майже третина здійснювали діяльність для запровадження нових або суттєво вдосконалених продуктів або процесів, таких як техніко-економічне обґрунтування, тестування, розробка програмного забезпечення для поточних потреб, технічне оснащення, організація виробництва тощо[2].

У 2016 р. майже 70% загального обсягу інноваційних витрат підприємства спрямували на придбання машин, обладнання та програмного забезпечення, 15,0% – на виконання внутрішніх науково-дослідних робіт та 9,1% – на придбання зовнішніх.

Упродовж 2014–2016 рр. за географією розташування партнерів 32,4% інноваційних підприємств співпрацювали з підприємствами України, 5,7% – країн Європи.

Крім упровадження технологічних інновацій, підприємства можуть бути активними в організаційних і маркетингових інноваціях, які підтримують продуктові й процесові інновації, підвищують якість і ефективність роботи підприємства та поліпшують обмін інформацією й використання нових знань і технологій, а також можуть впливати на продуктивність фірми, вихід на нові ринки або сегменти ринку та розроблення нових способів просування продукції[2].

Кризові явища відіграють суттєву роль і сьогоднішня тенденція до зниження і спаду в області інновацій, вимагає більшої уваги та підтримки держави в цій області.

Так, у рейтингу 2017 року країн з найбільш інноваційною економікою Україна посіла 42-ге місце, опустившись на одну позицію порівняно з попереднім роком. Згідно з рейтингом, обсяг коштів у відсотковому відношенні до ВВП, який Україна витрачає на дослідження і розробки має коефіцієнт 44; продуктивність 50; присутність в економіці високотехнологічних компаній 34; кількість зареєстрованих патентів і число дослідників – 27 [3].

Безумовними лідерами у виробництві світової наукової продукції є США і Японія. Вважається, що приблизно 80 % усіх світових інновацій створюється в США. Витрати США на науково-дослідні і дослідно-конструкторські роботи перевищують витрати Англії, Франції, ФРН та Італії разом узятих і становлять понад половину витрат на них розвинених країн. В США продається 90 % нових товарів і тільки 10 % старих, що надійшли на ринок більше як 5 років тому. Другою світовою державою, що здійснює величезні витрати на новації, є Японія. За цими витратами на душу населення вона знаходиться на одному рівні зі США. Сьогодні вона вийшла на перше місце у світі з виробництва суден, автомобілів, тракторів та іншої техніки [4].

Всесвітній досвід у сфері інновацій і високих технологій висвітлює необхідність державного управління та контролю в цій сфері. Останнім часом уряди країн і керівництва корпорацій активно збільшують витрати на науку, інновації, високі технології, розвиток яких не призупиняється навіть у період фінансово-економічних криз.

Розвиток інноваційної діяльності – один з основних шляхів виходу економіки України з кризової ситуації і отримання високого рівня прибутку. При цьому важливо враховувати світовий досвід організації інноваційного процесу і отримати підтримку на державному рівні.

Перелік використаних джерел

1. Про інноваційну діяльність: Закон України від 16.10.2012 р. № 5460-VI// Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 2-3 – С. 41.
2. Прилипко Р. Ю. Обстеження інноваційної діяльності в економіці України за період 2014-2016 років / Р. Ю. Прилипко // Державна служба статистики України. – 2017. – 6 с.
3. Jamrisko M., Wei Lu: These Are the World's Most Innovative Economies [Electronic resource] / Michelle Jamrisko, Wei Lu // Bloomberg L.P. – Mode of access: <https://www.bloomberg.com/news/articles/2017-01-17/sweden-gains-south-korea-reigns-as-world-s-most-innovative-economies>
4. Синікова О. М. Стратегічний аспект інноваційних процесів та можливості їх залучення до національної економіки [Електронний ресурс] / О. М. Синікова // Українська державна академія залізничного транспорту, 2008. – Режим доступу: http://vlp.com.ua/files/48_1.pdf

Смик Даниїл
група 2-М-9/9
ДВНЗ «Тернопільський коледж харчових технологій і торгівлі»,
м.Тернопіль, Україна
Daniel Smyk
group 2-M-9/9
State Higher Educational Establishment
«Ternopil College of Food Technology and Trade»,
Ternopil, Ukraine
Науковий керівник: **Березівська Надія Стефанівна**,
викладач вищої кваліфікаційної категорії
ДВНЗ «Тернопільський коледж харчових технологій і торгівлі»
м.Тернопіль, Україна
Scientific supervisor: **Nadiya Berezivska**,
teacher of higher qualification category
State Higher Educational Establishment
«Ternopil College of Food Technology and Trade»
Ternopil, Ukraine

ПЛАНУВАННЯ БІЗНЕСУ PLANNING BUSINESS

Бізнес (підприємство) – підприємницька діяльність, що бере участь в торгівлі товарами чи послугами і спрямована на отримання прибутку. Бізнесмен – людина, яка займається підприємницькою діяльністю. Щоб стати успішним бізнесменом, потрібно багато працювати над собою. Така людина повинна визначитися високим професіоналізмом, умінням ризикувати, прогнозувати, створювати нові якісні товари [1].

У світі бізнесу поразки вважаються чимось очікуваним і навіть неминучим. Люди будуть постійно повторювати, що дев'ять із десяти нових бізнесів провалюються. Що шанси успішного бізнесу коливаються від примарних до нульових. Якщо підприємець сповнений надій та амбіцій, вони намагатимуться переконати, що реалізувати ваші ідеї неможливо.

Бізнес-план. Якщо у молодого бізнесмена з'явилася бізнес-ідея, важливо задокументувати її, всі дії покроково [2].